

Biblická čtení:

Skutky apoštolů 17, 22-31: Pavel se postavil doprostřed Areopagu a řekl: „Athéňané, vidím, že jste v každém ohledu velmi nábožní lidé. Když jsem se tu procházel a pozoroval vaše náboženství, našel jsem také oltář, na němž je napsáno: NEZNÁMÉMU BOHU. Nuže, koho ctíte, aniž ho znáte, toho vám zvěstuji.

Bůh, který stvořil svět i všechno v něm, je Pánem nebe i země. Nebydlí v chrámech udělaných rukama ani si nedává lidskýma rukama sloužit, jako by něco potřeboval, protože sám všem dává život i dech a všechno. Z jednoho člověka učinil celé lidstvo, aby žilo na celém zemském povrchu. Vyměřil jim určená období a hranice jejich života, aby hledali Boha, zda by se ho snad mohli dotknout a nalézt ho – ačkoli není daleko od žádného z nás. ‚Vždyť jím žijeme, hýbeme se a trváme.‘ Jak řekli někteří z vašich básníků: ‚Jsme přece jeho rodina.‘

Když tedy jsme Boží rodina, nemůžeme si myslet, že by se božská bytost mohla podobat zlatu, stříbru nebo kameni, výtvaru lidské zručnosti a důvtipu. Bůh ale přehlédli časy této nevědomosti a nyní ukládá všem lidem všude, aby činili pokání. Určil totiž den, v němž bude spravedlivě soudit svět skrze muže, kterého k tomu ustanovil, o čemž podal každému důkaz, když ho vzkřísil z mrtvých.“

1List Petrův 3, 13-22: Kdo by vám ublížil, když budete horlivě konat dobro? I kdybyste však měli pro spravedlnost trpět, blaze vám. „Nemějte strach z toho, čím vás straší, nenechte se tím vylekat.“ Zasvěťte svá srdce Pánu Kristu a buďte připraveni podat odpověď každému, kdo se vás zeptá na důvod vaší naděje. Vždy ovšem s vlídností a úctou a s dobrým svědomím, aby se ti, kdo vás pomlouvají, zastyděli, že napadali váš poctivý život v Kristu. Je-li však Boží vůlí, abyste trpěli, je lepší trpět za dobré činy nežli za zlé.

Vždyť i Kristus, sám spravedlivý, jednou trpěl za hříchy nespravedlivých, aby vás přivedl k Bohu. V těle podstoupil smrt, ale v Duchu dostal život. Tehdy přišel kázat duchům v žaláři – těm, kteří kdysi za Noemových dnů nechťeli uposlechnout, zatímco Bůh trpělivě čekal, než se postaví archa, v níž se skrze vodu zachránilo jen několik (totiž osm) duší. Naplněním tohoto předobrazu je křest, který nám teď přináší záchranu – nejde o omytí tělesné špíny, ale o závazek dobrého svědomí před Bohem – skrze vzkříšení Ježíše Krista, který odešel do nebe a je po Boží pravici, kde jsou mu poddáni andělé, vlády i moci.

Jan 14, 1-14: „Jestliže mě milujete, zachovávejte má přikázání. Já pak požádám Otce a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal navěky, totiž Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmout, neboť ho nevidí a nezná. Vy ho však znáte, neboť žije u vás a bude ve vás. Nenechám vás jako sirotky, přijdu k vám. Ještě kratičko a svět mě nevidí, ale vy mě uvidíte. Protože já žiji, budete žít i vy. V ten den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně a já ve vás. Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A kdo mě miluje, bude milován mým Otcem a já ho budu milovat a dám se mu poznat.“

Vždyť je to On sám, který všemu dává život, dech i všechno ostatní

Milé sestry a milí bratři!

Ve druhém čtení jsme četli z prvního Listu Petrova: Kdo vám ublíží, budete-li horlit pro dobro? Ale i kdybyste pro spravedlnost měli trpět, jste blahoslaveni. Strach ať nás neděsí ani nezvyklá.

Co se nám snaží Petr říct? Když si to představíme v našem běžném každodenním životě, tak si řekneme, kolikrát už jsme někomu naletěli, kolikrát už jsme vykonali dobrý skutek, a byl zneužit, snažili jsme se pomoci a zdálo se, že jsme občas naivní nebo by někdo dnes i řekl dokonce hloupí. Zastali jsme se, když jsme vnímali, že se děje nespravedlnost. Petr nás nabádá, abychom měli otevřená srdce, i když sám prožil selhání (měl příležitost se zastat nevinného člověka Ježíše, ale ze strachu ho zapřel). Strach ho oslabil a on sám prožíval ty chvíle, kdy odcházel od Boha a zase se k němu vracel. Možná, že se nám snažil ukázat, že ačkoliv byl Ježíši tak blízko i Petr ztrácel s Bohem kontakt.

Zkuste si vybavit pocit, vzpomeňte si, co zažíváte, když uděláte dobrý skutek nebo někomu pomůžete. Cítíte radost nebo naplnění? Nebo vás tak zahřeje uvnitř a najednou milujete všechny kolem a celý svět? My to například zažíváme, když jedeme pomáhat s našimi obyvateli na Statek a oni pracují a jsou šťastní, nic je netrápí. Dalo by se říct, že ten svět není najednou tak krutý. Jsou unaveni, protože tvrdě pracovali, ale zažívají dobrý pocit. Nebo když jdeme ošetřit paní, kterou trápí bolavé nohy, a mnoho dalších dobrých skutků, které všichni vykonáváme, ať už je to kdekoliv. A tak si pokládám otázku, nejsou zrovna toto momenty spojení s Bohem? Jak se píše v prvním čtení, vždyť je to on sám, který všemu dává život, dech i všechno ostatní. A tak ho v těchto momentech, kdy můžeme někomu pomoci, můžeme nalézat, úplně všichni, není od nikoho z nás daleko. Pořád se tážeme, kde je ten Bůh, když konám to dobro, a máme pocit, že překážek jen přibývá. Ale On tam stále je, jen si to v tom shonu mnohdy ani neuvědomíme.

Dále v Listu čteme: budete-li snášeti utrpení pro dobré činy, naleznete milost u Boha. Pro nás to neznamena vyhledávat utrpení, to neprospívá nikomu z nás, ani naší víře. Nebo když slyšíme a dokonce s tím souzníme, že utrpení je součástí cesty života křesťana. Ale co je tím myšleno? Vidíme to nejen v historii (např. války...) ale i dnes vidíme všude kolem nás spousty utrpení. Petr to hlavně psal pro povzbuzení křesťanů proti pohanskému pronásledování, které jím přinášelo utrpení, útlak a mnohé další hrůzy. Pro nás dnes takové utrpení je například nemoc nebo bolest, ale zkusme se na to podívat tak, že jakkoliv je to pro nás zraňující a těžko snesitelné, otevírá se nám jiný pohled na život. Ten pohled se může zdát nesrozumitelný, protože si například klademe otázku, proč zrovna já, co jsem komu udělal nebo ten život je nespravedlivý. Ale jedna věc je jistá, že nikdy nezůstaneme stejní. Pokaždé, když projdeme nemocí, bolestí, vždy nás to změní. I tuto zprávu Petr s námi sdílí. Pokud se té bolesti, nemoci nebo utrpení snažíme vyhnout, možná se připravujeme o možnost něčemu porozumět, pochopit. V týdnu jsem se setkala s ženou, která měla bolesti a trápení deset let a řekla mi, víš, naučila jsem se s tím žít a přijala ty bolesti, a po těch deseti letech bolesti odešly. Není to o vyhledávání bolesti, utrpení a nemoci, ale máme se svoji bolest naučit přijímat. To možná myslel Petr, když říká: usmrcen v těle, ale obživen Duchem.

Není to vůbec lehké, ale co kdyby to byla jedna z cest, jak se přiblížit a odevzdat do rukou našeho nebeského Otce?